

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **J. B.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 lipca 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa 157/16,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt XVIII 101/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 5 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło przekazane przez Sąd Okręgowy w Łodzi pismo skazanego J. B., w którym wnosił on o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa 157/16. Pismo to zostało zarejestrowane jako wniosek o

wznowienie postępowania pod sygnaturą V KO 56/24. Zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2024 r. zobowiązano skazanego do poinformowania Sądu w terminie 7 dni jakie okoliczności, wskazane w art. 540 oraz 540 a i b k.p.k., mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku. W reakcji na to zarządzenie skazany w piśmie z dnia 3 lipca 2024 r. wskazał, że:

1. w sprawie głównej biegły analizujący DNA wydał fałszywą opinię przez co dopuścił się czynu z art. 233 § 4 k.k.;
2. syn zmarłej – M. B. – poprzez tworzenie fałszywych dowodów dopuścił się przestępstwa z art. 235 k.k.;
3. policja w sposób bardzo pobieżny przeszukała mieszkanie i nie odnalazła notatnika, w którym „opisane wydarzenia mogły naprowadzić na sprawcę i mieć wpływ na orzeczenie winy”; notes ten został odnaleziony i dostarczony jako dowód przez obrońcę;
4. Sąd bezkrytycznie uznał za spójne i logiczne zeznania sąsiadki M. A.;
5. bezpodstawnie uznano za wiarygodne oczerniające skazanego zeznania B. B.;
6. Sąd uznał za nieistotne korzystne dla skazanego zeznania urzędników państwowych, kuratorek, dzielnicowego oraz pracowników MOPS;
7. Sąd „odrzucał” wnioski skazanego o zbadanie go przy zastosowaniu poligrafu oraz o dokładne sprawdzenie bilingów telefonicznych oraz smsów;
8. Sąd intencjonalnie zaniechał zbadania kwestii listownego szantażowania matki skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo skazanego, inicjujące postępowanie, jest kolejnym wnioskiem domagającym się wznowienia postępowania. Wniosek ten, podobnie jak

poprzednie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2019 r., II KO 36/19 i z dnia 15 września 2020 r., II KO 31/20), jest oczywiście bezzasadny, co wobec treści art. 545 § 3 k.p.k. uzasadnia odmowę jego przyjęcia.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy regulują przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Treść wniosku skazanego w istocie rzeczy nie odwołuje się prawidłowo do żadnej z przewidzianych prawem podstaw wznowienia postępowania. Pierwszą grupę przywoływanych przez skazanego powodów mają stanowić przestępstwa, których rzekomo dopuszczono się w związku z postępowaniem karnym – taką podstawę wznowienia postępowania przewiduje art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że stosownie do art. 541 § 1 k.p.k., czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 lub w art. 22 k.p.k. Skazany nie dość, że nie przedstawia żadnego orzeczenia potwierdzającego zaistnienie czynu zabronionego, to nawet nie powołuje się na żadne postępowanie, które toczyło się, czy też miało toczyć w tej mierze.

Druga grupa powodów, mających uzasadniać wniosek o wznowienie postępowania, wiąże się ze wskazywanymi przez skazanego nieprawidłowościami, głównie w sferze dowodowej, do których miało dojść w toku postępowania przed sądami powszechnymi. Okoliczności te nie mogą jednak stanowić podstawy wniosku o wznowienie, ponieważ ich charakter uzasadniać mógłby zarzuty apelacyjne bądź kasacyjne (kasacja obrońcy skazanego oddalona została postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017 r., II KK 280/17, jako oczywiście bezzasadna). W szczególności powody te nie odpowiadają treści art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., który wskazuje, że w określonych sytuacjach wznowienie postępowania może nastąpić, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody. Tymczasem wniosek skazanego nie odwołuje się do żadnych nowych faktów czy dowodów, które ujawniły się po wydaniu zaskarżonego wyroku, a więc orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 grudnia 2016 r.

Wykazana oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania pozwoliła na odmowę jego przyjęcia bez konieczności rozpoznawania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata albo radcę prawnego jest wymogiem formalnym, a przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje odmowę przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności bez potrzeby wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[J.I.]

[ms]